

Forespørgslen har derfor et forkert indhold på et forkert tidspunkt, og Venstre kan heller ikke støtte dagsordensforslaget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er ingen grund til at pakke tingene ind. Lad mig derfor sige ligeud, hvad vi mener i den konservative gruppe om denne forespørgsel: Vi mener, den er fuldstændig malplaceret.

Overenskomstforhandlingerne er netop nu i fuld gang. Rent bortset fra, at det rent forhandlingstaktisk ville være fuldstændig håbløst, hvis et folketingsflertal tvang regeringen til at lægge alle kortene frem til almindelig offentlig beskuelse, ville det derudover være med til at udhule regeringens ansvar. Det deltager vi simpelt hen ikke i fra konservativ side.

Det er og skal fortsat være regeringens ansvar at føre overenskomstforhandlinger med de statsansatte. Det er regeringens ansvar at sikre et ansvarligt resultat, ligesom regeringen bærer det fulde ansvar for den samlede økonomiske politik i dette land. Det er et ansvar, som regeringen skal stå til regnskab for over for vælgerne og over for Folketinget. Det ansvar har vi fra konservativ side tænkt os at holde regeringen fast på.

Den foreslåede dagsorden kan vi ikke give tilslutning til. Den synes at være formuleret på modpartens side. Vi kan overhovedet ikke se, at der er nogen mening med at stille et sådant dagsordensforslag på et tidspunkt som dette. Folketinget skal ikke føre overenskomstforhandlinger; det er regeringens opgave.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vi har ikke foreslået, at vi skulle føre overenskomstforhandlinger her. Vi har bare foreslået, at vi skulle tage en åben debat om, hvad der er vores mening, hvad vi synes der bør komme ud af overenskomstforhandlingerne, og hvad det er vi synes er gavnligt for at nå de mål, som vi følger herinde på andre måder.

Vi taler jo hele tiden om, hvor vigtigt det er med en bestemt lønudvikling, hvor vigtigt det, man gør ved overenskomsterne, er for beskæftigelsen, at man skal tage hensyn til de socialt svage, og at man skal diskutere orlovsordninger. Hele tiden i vores debatter snakker vi om alt det, der skal klares på arbejdsmarkedet gennem parternes forhandlinger. Hvorfor vil så ingen herinde, hverken regeringen, Venstre eller De Konservative, være med til at diskutere,

hvad vi mener arbejdsmarkedets parter skal gøre?

Anne Baastrup (SF):

Finansministeren gjorde rede for, at han var forundret over debatten i dag. Det handler om, at der har været møde med Centralorganisationernes Fællesudvalg før jul, hvor kravene blev udtaget. Ministeren vil derfor ikke gå i detaljer; men han kan vel som arbejdsgiver for de statsansatte tilkendegive, hvilke krav der er prioriteret?

SF går ud fra, at disse krav til dels kom frem i finansministerens publikation fra 1994, hvor man satte fokus på personalepolitikken. Skal de gode intentioner i den politik fremmes, skal det naturligvis følges op, når finansministeren fremlægger krav op til overenskomstforhandlingerne.

Men finansministeren har ret: Vi er for sent ude med denne forespørgselsdebat. Måske skulle vi i virkeligheden arbejde på, at den til enhver tid siddende finansminister forud for hver overenskomstfornyelse kom med en redegørelse for, hvad det egentlig er, man vil prioritere i de kommende overenskomstforhandlinger, for det er ganske centralt, hvad man som statslig arbejdsgiver lægger vægt på.

SF's konklusion er altså, at det er en god idé med denne forespørgsel, men at den desværre kommer for sent.

Det skal imidlertid ikke forhindre os i at diskutere statens rolle i overenskomstforhandlingerne, for det er et centralt emne. Det er selvfølgelig i orden, at Folketinget diskuterer statens rolle som arbejdsgiver, en diskussion, der både omfatter, hvilke tilbud staten skal give sine lønmodtagere, og hvilke modkrav staten ønsker opfyldt.

Hvis SF skulle bestemme statens rolle, ville vi lægge vægt på, hvordan de statslige overenskomster kan bidrage til, at de statslige arbejdspladser kan fungere bedst muligt til gavn for brugerne, til gavn for samfundet som helhed, og sikre de ansattes trivsel og arbejdsmiljø. Men selvfølgelig skal staten også tænke på, hvordan overenskomster på det statslige område kan virke ind på andre overenskomstområder.

Når vi i dag skal forholde os til de statslige overenskomster, står vi i en slags arbejdsgiverrolle: Folketinget som repræsentant for staten, hvor staten er arbejdsgiver for mange lønmodtagere. I andre sammenhænge, f.eks. ude i de faglige kredse, diskuterer vi gerne berettigede